

Så jeg takker for modtagelsen af beslutningsforslaget.

Søren Kolstrup (EL):

Enhedslisten vil også gerne præcisere sin holdning til dette forslag, og vi kan meddele, at vi ikke kan støtte forslaget.

Det er jo sådan, at der nu er blevet sat en sum penge af til forsøg i gymnasiet. Vi mener, at det er vigtigt at få udviklet de forsøg og på den baggrund få draget nogle konklusioner. Det vil sige, at vi er meget indstillede på at foretage de drøftelser, som det borgerlige forslag lægger op til, når vi så har det materiale.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 100:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af tilbagetagningsordninger for brugt emballage for producenter, forhandlere og importører.

Af Ole M. Nielsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 22/2 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Der er ingen tvivl om, at tilbagetagningsordninger kan være et godt redskab til at få fat på nogle særlig miljømæssigt problematiske affaldsstrømme, f.eks. fra Danmarks biler og batterier. Jeg kan dog lige så godt sige med det samme, at vi ikke synes, at det her instrument er særlig velegnet på emballageområdet. Hånd-

teringen af emballageaffald er faktisk allerede ganske effektivt inkluderet i vores generelle affaldssystem. Derfor kan regeringen ikke støtte det foreliggende forslag, men jeg håber, at vi kan bruge forslaget som afsæt til en god diskussion om, hvordan vi kan gøre vores eksisterende håndtering af emballageaffald endnu bedre.

Emballagedirektivet fra 1994 stiller en række mål for energiudnyttelse og genanvendelse af emballageaffald. Vores udgangspunkt for at nå målene var godt, fordi vi allerede havde en meget effektiv håndtering af affald sammenlignet med vore europæiske kollegaer.

Hovedparten af affald er i mange lande i EU traditionelt blevet deponeret på lossepladser. Derfor har det for de andre lande givet bedre mening at etablere separate indsamlingssystemer for emballageaffald, bl.a. for at leve op til direktivets krav om energiudnyttelse. Vores dagrenovation bliver derimod energiudnyttet allerede, og derfor giver det kun mening herhjemme at stille krav til forbrugerne om, at de skal sortere affald, når vi kan garantere, at det efterfølgende kan behandles på en miljømæssigt bedre måde, og det vil sige, at man kan udnytte materialet i emballagen.

Det var derfor ikke svært at nå til den konklusion, at vi skulle bygge videre på vores eksisterende system for at nå direktivets mål i stedet for at kaste os ud i omfattende manøvrer med etablering af parallelle affaldssystemer for emballageaffald. Det var der opbakning til fra alle politiske partiers side, fra kommunerne og fra industrien. Vi besluttede samtidig at fokusere på transportemballager dér, hvor der var brug for en ekstra indsats. Transportemballagerne findes i større og renere fraktioner, og de er derfor bedre egnede til genanvendelse. Disse grundlæggende forudsætninger for vores gennemførelse af direktivet var der bred opbakning til både fra de politiske partier, fra kommunerne og fra industriens side.

Jeg tror godt, jeg tør sige, at vi er et af de lande, der har nået direktivets mål med de færreste omkostninger. Det synes jeg også vi har lov til at være lidt stolte af.

De fleste andre EU-lande har som bekendt valgt at introducere producentansvar for emballageaffald, ligesom Kristeligt Folkeparti nu gør det her. Producentansvaret indebærer, at hver enkelt producent eller importør i princippet er ansvarlig for, at hendes eller hans emballage bliver indsamlet og genanvendt. Denne